

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2008 / 2

Ki vagyok?

Ez a kérdés ősidőktől kezdve foglalkoztatta az embert. Egy felelet a sok közül: az ember az egyetlen lény, mely gondolkodni képes önmagáról.

Ilyen felelet azonban nem elégít ki minket. Bár vannak, akik megelégszenek azzal, ha jó kérdéseket tudnak felvetni.

Ha költők és nagy gondolkodók írásaiban kutatunk, a kijelentések bámulatosan széles skáláját találjuk, kezdve az állatvilágtól. „Az ember pusztá féreg a föld kérgén” – mondta egy embergyűlölő. „Ember az embernek farkasa” – tartották a régi rómaiak. A nyugati Oswald Spengler egyenesen „ragadozó állatnak” titulálta az embert.

Bizonyára van ebben valami igazság. Kitelik az embertől néha olyasmi, ami egyenesen bestiális, amit még vadállat sem tenne.

Létezik viszont a teljesen ellentétes állítás is: az ember alapjában véve jó. Minden benne levő rosszat utólag szerzett, vagy kedvezőtlen körülmények alakítottak ki. Ezt először ilyen nyíltan a 18. század idealistái hangoztatták, de ez az alapja a marxizmusnak is. Kínos csupán az, hogy ez az emberi jó nem mutat fel látható eredményeket.

Nincs vajon semmi támpont az ember reális képének megrajzolásához? Semleges külső szemlélő bizonyára megbízhatóbb képet tudna alkotni, mint maga az ember önmagáról.

De igen, van abszolút kijelentés. Istentől származik, és a Bibliában találjuk. Meglepő viszont, hogy ott a jellemzés ugyanolyan sokféleségét találjuk, mint a filozófusoknál. A 8. zsolnártában azt olvassuk: „...kevéssel tetted őt kisebbé az embernél...”, viszont 1Móz 8,21-ben ezt találjuk: „...az ember szívének gondolatja gonosz az ő ifjúságától fogva...”. Melyik állítás igaz? Mindkettő! Isten a maga képére teremtette az embert – milyen hallatlan pozíció! -, de a bűn

elszakította őt Teremtőjétől. Megrontotta, eltorzította az ember eredetileg oly fenséges képét.

Aki ellenben felismeri és megvallja elvesztett állapotát, az ugyanakkor megtalálja a belőle ki vezető utat is. Jézus Krisztus magára vállalta bűneinket a kereszten, s így meg tudja valósítani Isten eredeti tervét az emberrel. Aki hisz a Megváltóban, azt Isten gyermekévé fogadja, biztosítja bűnei bocsánatát, és saját dicsőségét helyezi számára kilátásba. Újjáteremti.

Enélkül marad a kétségbeesett igyekezet önmagunk eredménytelen javíthatására, vagy lényünk farizeusi másnak mutatása, az álarcviselés.

Láttam régebben egy színjátékot, a címe Álarcölcsönzés volt. A szereplők az élet különböző alkalmaira – esküvőre, temetésre, üzleti megbeszélésre – mindig a megfelelő maszkot szereztek be.

Persze ez csupán színdarab volt, de mély valóság rejlett benne. Többé-kevésbé valamennyien bizonyos álarcot hordunk különböző szituációkban. Nem mindig, de igen gyakran. Pontosabban kifejezve: furcsa keveréke vagyunk az álarcnak és a nyíltságnak.

Most éppen farsang időszaka van. Ilyenkor sokan tudatosan felteszik az álarcot, és ebben van a probléma, sőt veszély. Hogy miért? Mert az álarc felszabadít a tartózkodás alól. Elrejt. Nem ismer senki, nem kell tekintettel lennem a hírnevemre, elengedhetem magam. Leszakíthatom a rózsát, vagy engedhetem, hogy leszakítsanak. Belevethetem magam egyszer igazán a szenvedélyek mámorába.

Ez rejlik az álarc mögött, s az egész pusztá öncsalás. Isten belát a maszk mögé, látja a valót, de hadd kérdezzem meg: annyira naiv vagy, hogy úgy véled, erőltetett kacagásod, koccintásaid, felkorbácsolt indulataid igazi életörömből fakadnak? Egyik oldalról az ördög vigyorog önmagát álcázva, és belerángat a legmélyebb posványba. A másik oldalon a dolgok minden igazi ismerője tudja, mennyi bánatot, mennyi magányosságot, jaj, mennyi csalódást leplez az álarc, s amikor farsang után a szemetes vödörbe kerül, csak a kiábrándulás cserepei maradnak. Összetört álmok, amik a dáridózás alatt nem kevesbedtek, hanem szaporodtak. Így van ez farsanggal, de így van minden önáltatással, minden álarc mögé rejtőzéssel kapcsolatban. Nem tudod tartósan hitegetni, becsapni magad, Istent még kevésbé, sőt egyáltalán nem.

Válaszd Krisztust életed kísérőjének. Ő a hamisítatlan igazság útjain fog vezetni téged.

Ember, de jó neked!

A pályaudvaron történt. Meglehetősen közel álltam a lépcsőhöz, ami az aluljáróból a vágányokhoz vezetett. A vonat minden pillanatban befutott. Esett az eső. A lépcsőn egy részeg botladozott sörösüveggel a kezében. Valamit motyogott maga elé. Aztán odatámolygott hozzám, megállt előttem, arcomba csapott a sörszag. Üvegével megbökte a mellemet, és nekem szegezte a kérdést: „Hiszel Istenben?” Erre egyáltalán nem voltam felkészülve. Délután 17.10-kor egy esős pályaudvaron, amikor mindjárt jön a vonat... Igazán nem éreztem rá igényt, hogy részeg idegennel társalogjak. Aztán maga a kérdés. Viccelődni akart?

Hogy rövid legyenek: nem akartam válaszolni. Egyszerűen kínosnak találtam az egész helyzetet. A férfi arca azonban oly közel volt, hogy nem tudtam kitérni. Ezért spontán, gondolkodás nélkül mégis megszólaltam. Csak annyit mondtam: „...igen.” Tulajdonképpen folytatni szerettem volna, megmagyarázni, miért ez a meggyőződésem. Valószínűleg azonban féltem az illető reakciójától, hogy esetleg kijelenti: „Na, akkor mutasd meg!” De az ember nem várt magyarázatot. Összes szava ennyi volt – és ez jelentette a második meglepetést számomra: „Ember, de jó neked!”

Csak ebben a pillanatban vettem őt igazán szemügyre. Arca fáradt, elnyűtt benyomást keltett. Nem viccelődött a kérdésével, a teljes le-törtség szólalt meg benne.

Sajnos nem tudtam tovább foglalkozni vele. A tömeg elsodort. Befutott a vonat, mindenki igyekezett beszállni.

Később eszembe jutott: azt állította, jó nekem, hogy hiszek Istenben. Talán arra célzott ezzel, ami nála hiányzott: bátorság az élethez, fundamentum, ami hordoz, mikor kikészülünk. – Semmit nem tudtam tenni érte. Ő azonban tudatossá tette előttem újra, ami felett olyan könnyen eltekintünk: nem magától értetődő, ha jó nekünk, és felmérhetetlenül sokat jelent, hogy hihetünk.

Hogyan imádkozunk?

„Kéritek és nem kapjátok,
mert nem jól kéritek” (Jak 4,3)

Legtöbbször ismerik annak az özvegynek az esetét, akinek az olaját Elizeus csodálatos módon megszorította. „Az a régi időben volt” – veheti közbe egy kételkedő. Sok esetet tudnék itt felsorolni, amikor imádságra hasonló csoda történt, de hadd mondjak el csupán egyet saját tapasztalatomból.

Ismerek egy házaspárt – nevezzük őket Istenes Jánosnak és Julisnak, a név ugyanis egyáltalán nem lényeges. Két gyermekükkel otthonuktól távol, idegenben éltek, és a férfi saját hibáján kívül hónapokkal korábban elveszítette az állását. Szombat volt, éppen befejezték az ebédet. Ezzel felemésztették az ételkészítés utolsó tartalmát, s a kis családnak csak némi kenyere maradt, meg egy kevés tej, ami legfeljebb uzsonnára volt elég. Holnap viszont vasárnap következett, és egy garas sem akadt a háznál, hogy a hétfőig szükséges dolgokat bevásárolják. Jánosunk szíve összeszorult a vigasztalan helyzet látán. Míg Julis, a felesége a konyhában mosogatózott, ő egyedül ült a szobában fejét a két keze közé támasztva.

Bizonyos idő múlva nyílt az ajtó, belépett az asszony. Befejezte a munkát, s most csendesen mosolyogva odalépett a férjéhez. János lecsüggesztett fejét két kézzel szelíden felemelte, míg a tekintetük találkozott. A férfi meghökkent. Azt várta, hogy az övéhez hasonló, gondtól barázdált arcba tekint, de ennek az ellenkezőjét látta: Julis legragyogóbb mosolyát, aki most odatelepedett mellé és belekarolt. „János – szólt az asszony -, nekem úgy tűnik, hogy a Bibliában van egy végzetes sajtóhiba.” János a homlokát ráncolta. „Megmutassam neked? Várj egy pillanatra!” Julis máris lapozgatni kezdett a Szentírásban. „Itt van...nézd!” Az asszony rámutatott ujjával a 25. zsoltár 3. versére. De hirtelen összecsapta a kezét, és ámulást mímelt. „Mégis tévedtem, nincs itt semmi nyomtatási hiba...bocsáss meg! Helyes a szöveg: 'Egy se szégyenüljön meg, aki téged vár.' Pedig azt hittem, hogy a te Bibliában az áll: 'Egy szégyenüljön meg ...', és hogy ez az egy éppen az én drága férjem.”

De most már János is elnevette magát felesége finom élcelődésén. Nevettek mind a ketten. Aztán Julis kézen fogta Jánost, és maga után húzta a konyhába. Odavitte az ételkészítés szekrény elé, és kinyitotta az ajtaját. János látta, hogy minden polc ragyogóan le van tisztogatva, új fehér papírral beborítva, és elől szép papírcsipkével ellátva. Felmérte az egészet egy pillantással, de azt is látta, hogy a leglényegesebb – az ételkészítés – hiányzik. A tekintete már-már ismét elborult, azonban megszólalt a felesége: „Ne ezt nézd, mert ettől szomorú leszel, hanem azt.” Odamutatott az ajtó belső oldalára, ahol levelezőlap nagyságú papíron a következő szöveg állt: „Mindaddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7,12). János elolvasta, és az ajkába harapott.

„Mondd, János, igaz, ami ide van írva, vagy nem?” Két asszonyi kéz fonódott a férfi nyaka köré, és két kék szem tekintett rá.

„Igaz, Juli, igaz” – mosolygott János, és megcsókolta a felesége homlokát.

Kart karba öltve mentek együtt a szobába, és amit oly sokszor tettek: együtt imádkoztak, miközben a szépen kitakarított szekrény ajtaja a konyhában nyitva állt, készen annak a válaszára, Aki megígérte: „Amit könyörgétekben kértek, mindazt megkapjátok, ha hisztek.” János és Julis hittek.

Eltelt a délután, leszállt az este. János és Juli az ablakból nézték, ahogy a szemközti ételmisszerüzlet utcai oldalán leeresztették a rolót, és az ajtókat erre a hétre lezárták. Minden háziasszony gondoskodott családjáról, teli kosarakkal, szatyrokkal igyekeztek haza. Julis szekrénye azonban üres volt, ajtói még mindig nyitva álltak. De nyitva állt két szív is, hittel, reménységgel, várakozással.

Éles csengetés szakította meg az este csendjét. Ketten kapták fel egyszerre a fejüket. „János...János, megérkezett!” – suttogta az asszony, és összekulesolt kezét a mellére szorította. Szinte repült az ajtó felé. János azonban csak állt a szobában és feszülten figyelt. Fialos hangot hallott kintről. „Ezt a kosarat itt kell leadnom, és megtarthatják a kosarat is.”

Azt hiszem, abban az órában láthatatlan angyalok titokban minden sarokból visszafojtott örömmel lesték, ahogy Julis az imakosarat – ahogy ő nevezte – kipakolta, és tartalmát darabról darabra elhelyezte a befogadásra elkészített szekrényben. Micsoda jó dolgok voltak abban a kosárban! Mindenféle étel, gyümölcs, még édesség is a gyerekeknek. És mikor az asszony azt hitte, hogy kivette az utolsó darabot, alul felfedezett egy borítékot. Pénz volt benne, meg egy kis levél szeretetteljes szavakkal. A pénz a következő hét összes kiadását fedezte.

Egy ételmisszerkereskedőt használt Isten eszüközül, akinek üzlete még hozzá nem is a közelben, hanem a város másik végén volt.

Kétkedők nyilatkozhatnak így: „Nagyon szép, de az egész talán véletlenül *adódott* így.” Egyetértek veletek, kétkedők! Én is hiszek a véletlenben, de csak Jézus szavainak értelmében: „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind *megadotnak* néktek” (Mát 6,33).

Imáink kétféle módon találhatnak meghallgatásra. Vagy megkapjuk, amit kívántunk, vagy azt kapjuk, amit Isten kíván a számunkra. És a kettő nem mindig ugyanaz. Az első jó, az utóbbi

jobb. Saját kérésünk teljesezésében rejlik bizonyos veszély, aminek a gyökere bennünk van. Ha ugyanis valami konkrét, meghatározott dolog beteljesedését kérjük és vágyunk teljesül, akkor könnyen hajlunk arra, hogy továbbra is bizonyos tárgyi kívánságokat vigyünk Isten elé. Később viszont kiderülhet, hogy ezek az óhajok nem szolgálták a javunkat.

Az imádság jobb útja az „Isten országának útja”. Vagyis: „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát.” Ezen az úton magasra emelkedünk a sok-sok kunyeráló koldus nemzedéke fölé. Mert Isten nem koldusokat szeretne, akik csupán kezének filléreit lesik. Isten gyermekeinek nem kell koldulniuk. Atyjuk azt akarja, hogy „életük legyen és bővülködjenek. Mindenben.

Akkor hát nem szabad, nem kell hétköznapi dolgokért imádkoznunk? – Dehogynem. Azonban ha azt kérjük: „Legyen meg a te akaratod”, akkor olyan úton járunk, amelyen kívánságaink sokkal magasabb mértékben nyernek kielégülést, mert Urunk mindent meg akar adni, amire szükségünk van. Ha ügyünket az Ő kezébe tesszük, és problémáink megoldását Őra hagyjuk, úgy az eredmény mindig csodálatosabb lesz, mint kérni vagy elgondolni tudtuk volna.

A „Miatyánk”, a keresztyén világnak ez a nagy mártírja – mert annyira félreértik és oly sokszor visszaélnak vele – nagyszerű példa arra, hogyan kell imádkoznunk. „Szenteltesse meg a te neved – Jöjjön el a te országod – Legyen meg a Te akaratod!” – aki ezt a három kérést őszintén el tudja mondani, az tulajdonképpen el is hagyhatná a többi, mert azok sokkal magasabbsabb módon benne foglaltatnak az első három kérdésben, mintha ezektől függetlenül mondanánk. Isten **bennünk levő** országa gondoskodik arról, hogy „életünk legyen és bővülködünk” (Ján 10,11), így a mindennapi kenyérről is.

Az imádság legkiválóbb formája tehát sokkal, sokkal több, mint pusztán kérés, óhaj. A szív és lélek beállítottsága. Isten és Krisztus jelenlétének tudata bennünk. Aki ennek birtokában van, az nem fog egy felhők fölött létező, távoli Istenhez könyörögni, hanem imája a vele való egység megtapasztalása lesz. Ez az egység jelenti a „szüntelen való imádkozást”, függetlenül attól, hol vagyunk vagy mit tesszünk. Az imádkozás így lelkünk lélegzetvétele lesz Istenben.

G.A.K.

Soha nincs nagyobb szükségünk az imádkozásra, mint amikor nem érzünk kedvet hozzá.

A kétkedő megtanul imádkozni

A fiatal banktisztviselő sem Isten, sem az ördög létezésében nem hitt. Miután leérettségizett, úgy vélte, hogy az Istenben való hit ellentmond tudományos ismereteinek. Viszont elfogadta a meghívást egy evangélizációra, azonban az igehirdetés, a fiatalok bizonyágtétele nem tudták meggyőzni őt. Egy este viszont különös élménye volt. Érkezésekor a terem zsúfolásig tele volt, úgyhogy egyetlen szabad helyet sem talált. Csatlakozott ezért a fiatal énekesekhez, akik a szomszéd helyiségbe igyekeztek. Remélte, hogy ott lesz valami ülőalkalmatosság. A fiatalok azonban nem foglaltak helyet, hanem letérdeltek imádkozni. Hangosan könyörögtek Istenhez, hogy áldja meg az esti szolgálatot, adjon az evangélistának átütő üzenetet. A banktisztviselő soha nem vett részt még ilyen imaösszejövetelen, csodálkozott, hogy ezek a fiatalok ilyen bensőségesen tudnak Istennel beszélni. Kis idő múlva ő is letérdelt, és átadta az életét az Úrnak. Ez után az élmény után nem tudott többé Isten létében kételkedni. Az imádkozó fiatalok jobban meggyőzték, mint az eddig hallott összes prédikáció.

Szabadulás a hűtőszekrényből

Természetesnek tekintettem, hogy minden vasárnap templomba menjek. Szívesen jártam serdülőórára is. Ott többnyire játszottunk, énekelünk, és hódolhattam kedvenc időtöltésemnek, a rajzolásnak is. – A konfirmáció előtti évben kezdtem lazítani. Ritkábban vettem részt istentiszteleten, elmaradtam a serdülőóráról, ehelyett buzgó mozilátogató lettem, és faltam a rémregényeket.

Egy serdülő-csendeshéten történt bennem valami lelki megmozdulás, és a konfirmációmon teljes szívvel „igen” mondtam. De aztán hűtőszekrénybe tettem a hitemet. Befagyasztottam. A táncban kezdtem örömet találni. Ez valami új volt. Táncolás közben kedvem szerint kitombolhattam magam. Fivéreme ismerősei így nyilatkoztak rólam: „Ebben a kicsiben több temperamentum van, mint a két fiúban együttvéve.” Ha vasárnap nem mehettem táncolni, egyszerűen nem tudtam semmit kezdeni magammal. Duzogtam, és mindenre csípős megjegyzést tettem.

Egy napon cédulát dobtak be hozzánk, evangélizációra szóló meghívót. Miután elolvastam, kidobtam a szemétkosárba. Édesanyám minden este elment az alkalmakra, én viszont fogtam egy könyvet, behúzódtam megszokott sarkomba, és olvastam. Anyám egyik ismerőse nem szűnt meg napról napra hívogatni, sőt régi barátnőm, akivel már évek óta nem beszéltem,

mivel hívó volt, szintén állandóan nyaggatott. Viszont én keményen álltam a sarat. „Majd megmutatom nektek, hogy nálam nem értek el semmit örökös zaklatásokkal!” – gondoltam.

Jézus azonban mégis győzött.

Miután anyám nem hagyott nyugtot, egykori barátnőm pedig egyenesen eljött értem egy este, kijelenttem: „Na jó, elmegyek veletek, de csak erre az egyetlen alkalomra.”

Így jutottam Isten Igéje alá. Az üzenet személyesen nekem szólt. Nagyon nyugtalan szívvel mentem haza. Másnap munkahelyemen kifejezett vágyat éreztem Isten szava után. Alig vártam, hogy este legyen. Feltétlenül el kellett mennem az evangélizációra. Az előadás után szerettem volna beszélni valakivel az igehirdetők közül, mert éreztem, hogy Jézus zörgetett a szívemen, de nem mertem. Gyáva voltam.

Mélyen megszomorodva mentem haza, és következett életem első álmatlan éjszakája. Egész addigi életem lepergett a szemem előtt. Reggel letörten mentem az üzletbe, és csupa ostobaságot csináltam, mert nem volt békességem. Iszonyúan hosszúnak tűntek az órák. Állandóan az órámot figyeltem. Végre letelt a munkaidő, rohantam haza. Űzött az Ige utáni vágy.

Az esti összejövetel után kis ideig még kerülgettem a templomot. Egy fiatal észrevett, odajött hozzám, és megkérdezte: „Szeretnél beszélni valakivel?” Azonnal rávágtam: „Igen.” Az illető elkísért a lelkészhez, és a többi már gyorsan ment. Mindent kirámoltam a szívemből, és oda tettem Jézus Krisztus keresztyé alá.

Néhány nap múlva alkalmam nyílt bizonyágtételre, de nem volt bátorságom hozzá. Ez mélységesen bántott. Isten végül küldött utamba valakit, aki rámutatott hitemnek erre a gyenge pontjára, akivel imádkozhattam, és utána teljesen felszabadultam. Attól kezdve az életem teljesen megváltozott.

Elfutottam az Úrtól, de Ő megkeresett. Győzött felettem, és soha el nem múló örömmel ajándékozott meg.

ISTEN SZÁNTÓVETŐI

Willy Mast önéletrajza

(Folytatás)

Legyetek erősek...bátorodjék szívetek!

Már egy napja otthon voltam a börtönből, amikor megérkezett a levél, amit onnan a feleségemnek írtam. Elkézdtem ismét osztogatni a traktátusokat, s hirtelen megjelent egy ember ilyen irattal a kezében, tudni akarva, hogy én dobtam-e a levélszekrényébe. Elismertem, mire ő kijelentette: „Ha ezt abba nem hagyja, gon-

doskodni fogok róla, hogy holnap újra a börtönben üljön!”

Az illető velünk egy házban lakott, az alattunk levő emeleten. Mi legyen most? Hagyjam abba a keresztyén iratok osztogatását, gyáván hunyászokodjam meg? – Milyen jó, hogy az élő és mindenütt jelenvaló Isten Igéjében életünk összes helyzetére találunk tanácsot és vigasztalást. Ezt olvassuk Zsolt 31,20-25 verseiben:

„Mily bőséges a te jóságod, amelyet fenntartasz a téged félőknek, és megbizonyítasz a te benned bízókön az emberek fiai előtt.

Elrejtetted őket a te orcádnak rejtékében az emberek zendülései előtt; sátorodban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől.

Aldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon!

Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: elvettetem szemeid előtt; de mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád.

Szeressétek az Urat mind, ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek!

Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!

Dávid szavaiból kitűnik, hogy tudott bízni Istenében minden baj ellenére – amik sokkal nagyobbak voltak, mint az enyéme -, és nem szégyenült meg.

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében viszont olvasunk olyanokról is, akik eltűrték a gúnyt, a megkorbácsolást, a megkötötzetést és börtönt, akiket megköveztek, szétvagdaltak, kardélre hánytak. Ők reménységüket a halálból való feltámadásra építették. A menny polgárai voltak, ahogyan Pál írja Fil 3,20-21-ben: *„Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk, ki elváltogatja a mi nyomorúságos testiünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneiket.”*

Ők az elragadtatásra vagy az első feltámadásra vártak.

Beborul az ég

Miután elbocsátottak a börtönből, gyülekezetünk egyre növekedett. Nemsokára – 1938-ban – már megtarthattuk első konferenciánkat Pforzheim egyik nagy termében. Svájból is küldtek egy kedves férfitestvért. A konferencia témája ez volt: *„Dicsőítsétek velem az Urat, és magasztaljuk együtt az ő nevét!”*

A karzaton ült az államrendőrség egy tagja, és buzgón jegyeztetett. Isten kegyelméből a gyü-

lekezet tovább gyarapodott, míg aztán a következő évben, 1939-ben hirtelen betiltották Pforzheimben az Evangéliumi Testvérközösséget

Ettől kezdve öt személynél többel nem jelenhettem meg sehol. Feleségemmel együtt azt is észrevettük, hogy bárhova mentünk, mindenütt megfigyeltek, mindenhol leselkedtek utánunk. Bevonták az útlevelünket is, és hét évig nem utazhattunk Svájcba.

Kissé visszapillantok ismét: a közbeeső időben Isten nagy szeretetéből még két gyermeket ajándékozott nekünk: Esztert és Elvirát. Egy Pforzheimben lakó svájci kereskedő pedig mechanikust keresett újonnan létesítendő óragyárához, és sikerült elnyernem az állást. Isten támogatásával együtt építettük fel az üzemet, és egyre több személyt alkalmazhattunk. A gyár folyamatosan sok megbízást kapott.

A „kristály-éjszaka”

Amikor 1938. november 10-én a déli ebédidőben hazafelé kerékpároztam a gyárból, rémülten láttam, hogy a nácik lerombolták és felgyújtották a város szép nagy zsinagógáját. Leszálltam a kerékpárról, és elszörnyedve csóváltam a fejem. Az ott álldogáló emberek felfigyeltek rám.

„Maga a zsidók barátja?” – kérdezték.

„Igen, az vagyok!”

„Vege tudomásul – mondták -, hogy így fogunk minden zsidót kifüstölni!”

Mire én azt gondoltam:

„És ugyanez lesz a sorsa egész Pforzheimnek.”

Arra nem emlékszem, hogy hangosan ki is mondtam-e, amit gondoltam. De eszembe jutott 1Móz 12,3, ahol Isten így szól: *„...megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt, és megáldatnak tebened a föld minden nemzetségei.”*

A férfiak körülöttem harsányan üvöltöztek, és nevetve, diadalittasan bizonygatták: *„Így bánunk el minden zsidóval Németországban!”*

A november 9-ről 10-re virradó éjszakán Pforzheimhez hasonlóan gyakorlatilag egész Németországban irtózatot pusztítottak vittek végbe a zsidók zsinagógáin, üzletein és lakóházain.

1939. július 1-én kineveztek a gyárban művezetőnek. Most néhány évre igen nehéz idő kezdődött számomra ezen a kényes poszton. Az egész üzemért felelőssé tettek, és megparancsolták a hadi felszerelés gyártására való átállást. Megfenyegettek, hogy ha a termékek előállításában hiba történik, vád alá helyeznek szabotálás miatt.

Kényszerítettek arra is, hogy térjünk át a három műszakos termelésre. Így a munka az éjszakáimat is elrabolta. Hamarosan érezte hatását a szükséges pihenés hiánya, úgyhogy fokozatosan kezdtem egészségileg teljesen leépülni.

Behívó parancs

Ebben a nehéz időben éjjel-nappal könyörögtem Isten kegyelmes közbelépéséért. A bajok odáig fokozódtak, hogy a megyei titkár kényszeríteni akart a nemzetiszocialista pártba való belépésre. Ezzel az üzem politikai nevelését is rám akarták ruházni.

„Ha nem lép be és nem vállalja el ezt a megbízást – fenyegetett a titkár -, akkor kiküldjük az orosz frontra. Ott aztán biztosan felfordul, elhiheti nekem!”

Azonban én elutasítottam a felkérést. És valóban, három nap múlva, 1943. július 27-én megkaptam a behívót! – Ludvigsburchban kellett jelentkeznem, ahol a különböző egységeket összeállították.

Vasárnap családtagjaink még meglátogathattak minket, aztán közölték velünk, hogy másnap Franciaországba indulunk. A pontos időt nem tudtuk.

Hétfőn reggel a feleségem belső indíttatásra kiment a gyerekekkel a pforzheimi pályaudvarra. Ott észrevett egy vasúti alkalmazottat.

„Meg tudná mondani, áthalad-e ma itt egy katonavonat?” – kérdezte tőle.

„Nem is egy, hanem kettő – felelte a férfi. – Az első mindjárt beérkezik a kettős vágányra.”

Feleségem amilyen gyorsan csak tudott a megadott helyre sietett, és máris dübörögve befutott a szerelvény. Pontosan ebben a vonatban ültem, és ki vehette volna rossz néven tőlem, hogy Pforzheimbe érkezve a szeretteim jártak a fejemben. A fékcsikorgás elárulta, hogy a vonat megállt. És kit pillantottam meg pontosan a kocsim mellett? Drága feleségemet és gyermekeimet! - Véletlen? – Nem, ez egyértelműen hűséges Uram kegyelmes vezetése volt!

Boldogan leugortam, megöleltem, gyorsan megcsókoltam őket, s máris be kellett szállnom, mert a vonat indult.

Mindkét oldalon a viszontlátás örömkönnyei patakzottak, s akik bennünket megfigyeltek, csak ámulni tudtak Isten csodálatosan precíz időzítésén.

Ó, érezték és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki öbenne bízik (Zsolt 34,9).

Az út célja, mint említettem, Franciaország volt. A páncélosokhoz osztottak be, s ezt az egységet oroszországi bevetésre képezték itt ki.

Mikor aztán a csapatot elindították Oroszországba, baleset történt velem, és Franciaországban hadikórházba kerültem. Milyen csodálatos hűséggel vezetett Isten! Az egész egységből én voltam az egyetlen, aki nem került ki a frontra.

Gyógyulásom után egészségügyi szolgálatra rendelték Később megtudtam, hogy a páncélos egységet Oroszországban teljesen felmorzsozták, senki nem jött haza a bajtársak közül.

Isten megőrző kegyelmének egy további csodája: távollétemben a pforzheimi üzemünk bombatalálót kapott, és akik a támadás ideje alatti műszakban dolgoztak, valamennyien életüket veszítették.

Csak ámulni tudok Isten csodálatos vezetésén, amit életemben megtapasztaltam, és alázattal vallom, hogy túlságosan csekély vagyok minden irgalmára és hűségére. Nem érdemlem semmi jószágát. Hálásan mondhatom, mert megtapasztaltam: „Az igazak segedelme pedig az Úrtól van; ő az ő erősségük a háborúsáidején” (Zsolt 37,39).

(Folyt. köv.)

CSAK A TÖBBIEK NE LENNÉNEK ...

Valahol vidéken egy nem egészen fiatal férfi tanórát vett autóvezetésből. A kormányzás, az előre- és hátramenet semmi problémát nem okozott az illetőnek. Oktatója ezért azt javasolta, hogy menjenek ki az autópályára.

Az új autóvezető belevetette magát a forgalomba. Valósággal repült. Bizonyos idő múlva aztán beállt egy parkolóba. Letörölte a verejtéket a homlokáról, és nagyot sóhajtott: „Egyáltalán nem olyan nehéz, csak a sok többi ember ne lenne ...”

Hát igen ... a többiek. A balesetek 75%-át a „többiek” okozzák. Viszont a többiek nélkül nem is lenne szükség autópályára. Ki kell jönnünk a közlekedés többi résztvevőjével.

Pontosan ez a helyzet az élet minden területén. Nem vagyunk magányos közlekedők sehol. Együtt élünk a „többiekkel” a családban, az irodában, a cégnél, az iskolában és mindenütt. A kegyesség, ami rászolgál erre a névre, nem a zsinaton bontakozik ki vagy egy kolostorban, hanem az élet „autópályáján”.

Az egymás közti kapcsolatban persze sor kerülhet összeütközésre is. Isten azonban segíteni akar, ha vétkeztünk és csődöt mondtunk. Jó élet-szabályokat adott, amik sikeresebbé teszik az együttélést.

Talán többször kellene egy-egy pillantást vetni rájuk. – A Bibliában találhatók.

Az életúton való kellemes közösség rövid kurzusa:

A hat legfontosabb szó:

„Őszintén elismerem, hogy hibát követtem el.”

Az öt legfontosabb szó:

„Ezt igazán jól oldottad meg.”

A négy legfontosabb szó:

„Mi a véleményed erről?”

A három legfontosabb szó:

„Ahogy te szeretnéd...”

A két legfontosabb szó:

„Nagyon köszönöm!”

Az egy legfontosabb szó:

„Mi”

A legfelelősebb szó:

„Én”

SEMMI ÚTON

nem hagy Isten
jární minket,
amin Ő maga
ne járt volna,
és amelyen Ő
ne menne előttünk.

Dietrich Bonhoeffer

Isten szeretete meggyógyítja a lelki sérülést

Tizenkét éves korában Erika Schläpfer öngyilkos akart lenni. Zürich kanton egyik falucskájában laktak, s apja három éven át szexuálisan zaklatta. A mély lelki sérelem és anyja szigorúsága a kislány éjjelét és nappalát gyötrelmévé tette. Az iskolában találkozott egy tanárral, aki Jézus szeretetéről beszélt a szünetben a gyerekeknek. „Annak az embernek a szíve tele volt Krisztus iránti valódi szeretettel” – emlékszik vissza Erika. A gyermek egyre növekvő figyelemmel hallgatta az elbeszélést, s aztán egy napon a tanár megkérdezte: „Nem szeretnél Isten gyermeke lenni?” Erika először tétovázott, de egy belső hang figyelmeztette: „Ha most nemet mondasz, ma éjszaka már késő lehet.” Igent mondott tehát, és így jutott hitre. Máig sem felejtette el, hogy ugrált örömben, és érezte, ahogy Isten szeretete betöltötte a szívét.

Gyűlöltem a szüleimet

Egyike volt a legfontosabb lépéseknek, hogy apjának – aki közben békét hagyott neki – és anyjának megbocsátott. Nem volt ez könnyű a fiatal teremtésnek, mert mint mondta: „Gyűlöltem a szüleimet.” Mikor azonban egyszer hangosan kimondta, hogy megbocsát nekik, megtört a jég.

18 éves korában belépett a nővériskolába, hogy diakonissza legyen. Kiképzése végén súlyos mellhártyagyulladását kapott, s emiatt fel kellett adnia eredeti tervét. Mint „gyógyíthatatlan” beteg (ez volt az akkori diagnózis) nem volt helye többé a szolgáló testvérek között.

Új hivatás

Ezután családot kapott. 22 évesen férjhez ment Hanshoz, akivel Svájcban ismerkedett meg korábban, mezőgazdasági gyakorlaton. A fiú akkor nem volt hívő, de később a svájci sátozmisszió egyik rendezvényén döntött Jézus Krisztus mellett. „Különből nem mentem volna hozzá” – mosolyog Erika Schläpfer. Isten nagy családdal ajándékozta meg őket: négy leányuk és három fiuk született. Ma valamennyien házasok. Az anya 70. születésnapján 22 unoka vett részt.

A szokatlan telefon

Gyakorló keresztyén élete ellenére Erika Schläpfer egy nagy problémától nem tudott szabadulni. „Iszonyatos, abnormális félelmek gyötörtek: félttem az éjszakától, félttem a ház sötét sarkaitól.” Sírva könyörgött: „Úr Jézus, oldozz fel!” – De nem könnyebbült meg. Végül találkozott egy hívő rendezvényen Bregenzben Friedhold Vogel német lelkésszel, és felszabadult a kötelek alól. Kapcsolatban maradt az evangélistával, és három hét múlva sor kerülhetett élete legszokatlanabb telefonálására. Vogel a lakóhelyén, a Stuttgart melletti Leinfeldenben imádkozott a telefonkagylóba, Erika pedig a St. Gallen kantonban levő Thal helységben. „Felálltam a térdemről – és a félelem eltűnt.” Erika saját életében tapasztalta meg: „Jézus szeretete képes meggyógyítani a lelki sérüléseket.”

(Augenblick mal! A Liebenzelli Közösség lapja)

Valami bennünk igazság után kiált

Booth Vilmos, az Üdvhadsereg alapítója szigorú szabályokat állított össze közössége számára. Ezek betartását nemcsak munkatársaitól köveltelte meg, hanem maga járt elől jó példával. Az egyik legnehezebb követelményt, az igazságtalan bánásmód keresztyén módon való elviselését saját gyermekeinek is korán meg kellett tanulniuk.

Egy napon – már estére járt az idő – Booth legidősebb fia, a tíz év körüli Bramwell összeverve, véresen érkezett haza. Az iskolában sokszor csúfolták korábban is, kinevették és „szent Vilinek” hívták. Bramwell megszokta, hogy osztálytársai nem barátkoznak vele, összesúgnak a háta mögött. Most azonban tanítás után néhány nagyobb fiú összecsendült, és hangos üvöltéssel nekítámadtak. Karjánál, lábánál fogva megragadták, és többször odacsapkodták egy fához,

hogy „végleg kiűzzék belőle a vallást”. Aztán elfutottak

Booth odahajolt a gyerek láztól égő arca fölé. Ez volt az ár, amit munkájáért fizetnie kellett? Legidősebb fiát áldozza fel a misszióért? Az apa lelke mélyén indulat támadt. „Fiam!”

Aztán hirtelen mintha a mennyei Atya panasza hallotta volna, aki egyetlen Fiát lelkiismeretlen bitangok kezébe adta. Mi történt volna, ha megkíméli gyermekét? Vagy a legjelentősebb eredmények nem éppen szenvedés által érhetők el? Nem a mártírok vére volt mindig az egyház magvetése?

„Fiam, Isten szenvedés által bizonyítja meg szeretetét. Talán most még nem érted ezt.” Booth letörölte a verejtéket fia homlokáról. „Nem szoktuk meghívni a szenvedést, mint valami kedves vendéget. De ha jelen van, nem is tiltakozunk ellene. Ha helyes módon fogadjuk, nagy dolgokat tud véghez vinni.” Az apa odahűzött egy széket fia ágya mellé.

„Több dolgon elgondolkodtam ezek alatt a napok alatt. Te még fiatal vagy, de sok mindent meg tudsz érteni. Nagyon büszke vagyok rád. Most azonban tanultunk egy új leckét, te is, én is. Van a szívünkben valami, ami igazság után kiált. De hogy is imádkozott Jézus, miután összeverték és fára feszítették? 'Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!' Semmi felháborodás, semmi lázadás nem volt benne. Nem szűnt meg szeretni azokat is, akik leköpték és arcul ütötték. Kész vagy erre, Bramwell? Nem megtorlás, hanem megbocsátás! Hogy semmi ne maradjon vissza a szívedben, ami bosszúért kiált. Mi célból vagyunk itt, ezen a világon? Nem önmagunkért, nem azért, hogy jól menjen dolgunk. Isten úgy bízta ránk ezt a földet, hogy hajtsuk uralmunk alá. Hatalmas ellenség tombol ellenünk, de aki mellettünk küzd, az sokkal nagyobb. És végül ez a harc már eldőlt. Mert Jézus kivívta a győzelmet a kereszten. Az emberek azt hitték, hogy ott történt a végleges vereség. De aztán jött húsvét, a feltámadás. És ez volt valójában a kezdet. Az üldözés, a halál mindenkori az evangélium útját egyengette. – Most azonban nem akarlak fárasztani. Csak gyógyulj meg mielőbb. Még sok munka vár ránk. Mihelyt jobban leszel, magammal viszlek. Megmutatom jövőd munkaterületedet.”

Néhány hét múlva Bramwell annyira felépült, hogy kimerészkedhetett első útjára. Csakhogy ez nem kirándulást jelentett, amire az apa gyakran vitte a gyerekeket, hanem látogatást a pokolba.

A kocsmából fojtó bűz csapott az arcukba, pálinka, olcsó dohány, izzadság és hányás szaga. A gázlámpák fénye kísértetiesen lobogott, halvány világosságuk mellett a felpuffedt, kiélt arcok még eltorzultabbnak látszottak. Zilált hajú, részeg asszony pálinkát csöpögtetett egy csecsemő szájába. A mocskos asztalokon vézna alakok könyököltek. Most bebotorkált mezítláb egy gyerek, és pálinkát kért magának meg a szüleinek. Már egy pennyért is kapható volt kis pohárka gin. A söntéshez lépcsőt szerkesztettek a kisebb gyerekek számára, akik különben nem érték volna fel a kiszolgáló pultot. Ötéves kicsinyek is haltak meg májzsugorodás miatt, vagy reszkettek delíriumban.

„Fiam – mondta Booth, amikor a tízéves gyerek rémülettől tágra nyílt szemét látta –, ők a mi embereink. Szeretném, ha életedet nekik szentelnéd és Jézushoz vezetnéd őket. Mert nem önmagadért vagy ezen a világon. Azért születél, hogy segíts az embereken. Várnak rád...”

Bramwell hallgatott. A nyomor látványa elnémította. Amikor apja este letérdelt az ágya mellett, hevesen átölelte a nyakát és zokogni kezdett.

Másnap reggel – még hajnali három volt – Bramwell felkelt, előhúzta a kézikocsit a csürből, és elindult, hogy a hat kilométerrel távolabbi Covegarden piacról zöldség hulladékot megcsontot hozzon. Apja szavai jutottak eszébe: „Senki nem tud az üdvösségbe merülni, amíg fázik a lába, és nem vágyik a megtérésre, akit fogfájás gyötör.” Bramwell hozzátette: „Mennyivel kevésbé fogja az életét megváltoztatni, amíg fáj a hasa az éhségtől!”

Már jó ideje felállítottak egy konyhát, ahol rászorulóknak minden nap egy meleg ételt kaptak.

Booth aggódva látta, mennyire ránehezedik munkájának terhe a gyermekeire. Nekik vajon nem volt joguk vidám, felszabadult nevetésre? Meg kellett öregedniük, mielőtt igazán fiatalok lehettek volna? Hogy tudnak majd másokat felszabadult életre segíteni, ha őket magukat agyonnyomja a teher? Nem, Booth nem lehetett úgy mások atyja, hogy saját gyermekeit magukra hagyja! Kijelölt hát meghatározott órákat, amiket egészen a családjának szentelt. És ezek az órák az öröm forrásai lettek, amikből mindenki friss erőt merített. Booth önfeledten tudott hancúrozni a gyerekeivel. Ő volt a hegy, meg kellett rohamozni. A kicsik vidám rikácsolással rávetették magukat, egyesült erővel leteperték, és átbukfenceztek rajta.

Egy napon reggeli közben az apa érdekes újsággal lepte meg őket. „Pompás hírem van a számotokra.”

Hét szempár meredt rá feszült figyelemmel.

„Isten csodálatos ajándékot adott nekünk.”

„Élő?”

Nagyobb gyönyörűséget semmi nem jelentett a gyermekeknek, mint a már amúgy is meglehetősen nagy állatkertjük bővülése.

„Igen, élő.”

„Egy kutya?”

„Nem.”

„Csacsi?”

„Nem.”

Nem volt sem kiscsirke, sem énekesmadár, nem volt tengerimalac, sőt elefánt sem – hanem egy testvérke, a nyolcadik gyermek a családban. Mindnyájan hangos ujjongással fogadták.

Bramwell azonban odalopózkodott az apjához, lehúzta magához a fejét, és a fülébe súgta: „Papa, azt hiszem, a hadseregünk még mindig nem elég nagy. Többre van szükségünk, akik segítenek. Nem így látod?”

Az apa nevetett, és szorosán átölelte a fiát. Most már hűséges szövetségese volt.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Február 1. péntek **János 12,20-26**

„...sok gyümölcsöt terem.” 12,24.

A céltalan létezés az értelmes ember, legfőképpen pedig a tanítvány számára nem perspektíva. Jézus a földben értelmetlenül rejtőző gabonamag képével érzékelteti az ilyen állapot hiábavalóságát. *A gyümölcs* a folytatás, az áldozat értelme. Így tehát ezen a földön a hívó ember életének odaadása és az abból fakadó áldás elválaszthatatlanok.

Február 2. szombat **Jn 12,27-36**

„...higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait elhagyjátok.” 12,36.

Olykor kísérletet teszünk a képtelenségre: próbáljuk elhitetni a világgal, hogy a világosság fiait vagyunk, úgy teszünk, mintha a világosságban járnánk, holott félelem szülte, rejtett kétarcúság jellemez bennünket. A bibliai világosság fogalma több a pusztán fizikailag meghatározható fénynél. A világosság Isten jelenléte. A világosságban hinni azt jelenti: elfogadom az Örökkévaló feltételeit, és azok szerint élek. A világ tö-

kéletesen tájékozódik, képes megkülönböztetni az igazi világosságot a bizonytalan lidércfénytől.

Február 3. vasárnap **Jn 12,37-50**

„...inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét” 12,43.

Alig van szájalmasabb, mint a meggyőződését gyávaságból vagy számításból titkoló ember. Ugyan mit ér azok elismerése, akiket nem fűt a teljes megismerés vágya, akik elvárják, hogy kortársaik az ő akarataikat istenítsék a Mindenható következetes elvárásai helyett? Nem baj, ha értékeled az emberek elismerését, de mindezt felcserélni az Örökkévaló dicséretével, tökéletesen értelmetlen és méltatlan dolog.

Február 4. hétfő **Jn 13,1-20**

„...amiképpen én cselekedtem veletek, ti is aképpen cselekedjétek” 13,15.

Némelyek azért bántanak másokat, mert őket is bántották. Ugyanakkor nem mindenki képes abból kiindulva szeretni, hogy őket szerették. Pedig ez lenne az igazán emberi magatartás. Szeretni embertársainkat, mint magunkat, mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte. Fontos, hogy az irányítást ezen a területen nem bizonytalan rokonszenvünk vagy érzelmeink kezében adjuk. Fontosabb a krisztusi mintakövetés.

Február 5. kedd **Jn 13,21-30**

„...egymásra tekintettek bizonytalankodva” 13,22

A kérdés ott bujkál a szemekben: kire céloz Jézus, amikor azt állítja, hogy a hozzá legközelebb állók szűk köréből valaki elárulja őt? A tanácsatlanság érthető, a meghökkenés őszinte. Legfeljebb azon tűnődhetünk, vajon miért egymásra tekintgetve kutatják, ki lenne képes erre a döbbenetes tette, s miért nem befelé, önmagukba néznek. Nagyon nehezen szabadulunk meg beidegződött gondolkodásunktól, hogy a másik minden gaztetre képes, és ránk vár az erkölcsi felháborodás. Csak Isten hatalma képes megőrizni azokat, akik Őrá támaszkodnak, mert nélküle a gyarló, elbukott emberi természet bármire képes volna.

Február 6. szerda **Jn 13,31-35**

„Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok...” 13,35.

Ha nem bibliaolvasó ember látja ezt a mondattöredéket, nyilván feltámad a kíváncsisága: valóban, miről ismerhető fel, hogy valaki Krisztus tanítványa, azaz keresztény? Vannak válaszaink. Hivatkozhatunk generációkra visszamenőleg különböző vallási tradíciókra, vagy olyan tettekre (akár szent cselekményekre is), melyek személyünkhöz kötődnek. De az igazi jel a másik tanítvány elfogadása, sőt szeretete. Nem arról ismeri meg a világ Jézus tanítványát, hogy milyen tökéletesen *fogadja* a másik szeretetét, hanem milyen egyértelműen *adja*...

Február 7. csütörtök **Jn 13,36-38**
„...most...utóbb...” 13,36.

A két szó Jézus és Péter négy szemközti utóbeszélgetéséből való. Az apostol - látva, hogy Jézus indulni szándékozik - a cél felől érdeklődik, mert az a benyomása, hogy olyasmi készül, aminek ő nem lehet részese. Szíve tele van nagy, szent elhatározásokkal, semmi módon nem maradna most el a Mester mellől, csak azt nem tudja, hogy az Úr hova igyekszik. Mielőtt ez kiderülne, *most* mindenre készen áll. Jézus máshogy értékeli a tapasztalatlan, nem teljesen kipróbált ember buzgóságát. Megítélése szerint éppen nem kész most a követésére, csupán szájával vallja, hogy életét adná érte, de nem írja le őt akkor sem, ha felkészületlen és nem ismeri tényleges határait. Isten bennünk való bizalma lehetővé teszi a döntést (az esetleges bukás ellenére is) egy átgondoltabb és odaszántabb pillanatban.

Február 8. péntek **Jn 14,1-12**
„...senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam”

14,6.

Az Istenhez vezető út. Amit oly sok az élet értelmét és célját kutató ember keres. Fáradságot nem kímélve ostromoljuk a lehetetlent, és sokáig büszkeségünk akadályoz abban, hogy arra az útra lépjünk, amit Valaki az ismeretlen rengetegben tört. Azt keressük, „aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik” (1Tim 6,16), ezért saját stratégiánk szerint képtelenek vagyunk Őt megközelíteni. Szükségünk van tehát arra, Aki egyedüli közvetítő lehet Isten és ember között: „az ember Jézus Krisztusra”

Február 9. szombat **Jn 14,13-25**

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” 14,15.

A mondat egy feltevéssel kezdődik: „ha...szerettek”. A megszólítottak a tanítványok. Ebben a körben ilyen megközelítés fájdalmasan bántó. De valóban, Jézus tanítványai, mi a bizonyítéka annak, hogy szeretik a Mestert? Csak a forró vallomás? Vagy a „parancsolatai” iránti engedelmesség is? Mik az Ő parancsolatai? Csupán néhány pillanattal ezelőtt hangzott el: „Új parancsolatot adok..., hogy egymást szeressétek.” Vagyis, „ha engem szerettek – egymást szeressétek”. Ha nem szeretik egymást, akkor engem sem.

Február 10. vasárnap **Jn 14,26-31.**
„...az én békességemet adom néktek...” 14,27.

Meg-megújuló küzdelmeink gyötrelmes viharai-
ban itt-ott, egy-egy múló békés pillanat. Ez az, amire a hétköznapi ember számíthat. A kiemelt ennyire sem. De van jézusi békesség is, általa adott belső nyugalom, melynek nincs szüksége háborítatlan időre, ami akkor is betölt, ha ég és föld elmúlna. Ne erőltess magadra látszatnyugalmat. Az Úr békéje még csak nem is önuralom, hanem a vigasztaló Szentlélek folyamatos jelenléte és ereje. Ígéretet kaptunk, hogy Isten ezt azoknak adja, akikben nincs vele szemben tartózkodás és ellenállás.

Február 11. hétfő **Jn 15,1-8**
„Ha...az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meg lesz az néktek.” 15,7.

Jézus arról a tanítványról beszél, aki nemcsak hallgatója és értője, hanem naponkénti megélője az Ő Igéjének. Akit viszont átítatott Mesterének szellemisége, az feltétlenül azonosul Urának céljaival, és bizonyára olyan ügyeket képvisel az Atya előtt, amelyek neki kedvesek. „Kérjétek, amit csak akartok” – de akarok-e mást, mint ami az Úr terve? Van-e tőle független, csak saját akaratom, vagy azt is átadtam neki, hogy így nyerjek korlátlan lehetőségeket az Ő országában?

Február 12. kedd **Jn 15,9-17**
„Ti az én barátaim vagytok...” 15,14.

Az ember társas lény. Még a magának való, befelé forduló külön is összeakad útitársakkal.

Akaratlanul belebotlunk a nagy emberi közösség más egyedeibe. Elkerülhetetlen az is, hogy bizonyos mértékig egymás szolgálatára legyünk. Néha szívességből, ám többnyire ellenszolgáltatás fejében. De ez még nem barátság. Mert az több a köteles felebaráti szeretetnél, a kölcsönös segítségnyújtási kényszernél. Az igazi barát „testvérül születik a nyomorúság idejére”, vagy az igazi Barát példáját követve „életét adj barátaiért”. Jézus kijelentése világos. Egyoldalú vagy kölcsönös barátságról beszélhetünk?

Február 13. szerda Jn 15,18-27

„Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nékik, nem volna bűnünk...” 15,22.

A testi embert ingerli a Jézus eljöveteleivel egyértelművé lett Isten országának erkölcsi követelése. Az „öember” nem akar keskeny úton járni, keresztet hordozni, ellenszolgáltatás igénye nélkül adni. Ösztöneit óhajtja szabadon követni valami ős-gyermeki ártatlanságban, állítva, hogy nincs ember, aki megmondhatná, mi a jó és mi a rossz. Ha nem jelent volna meg Krisztus testben, emberi történetben, talán játszhatnánk is ezt a szerepet. De megszólítottunk, és világossá lett számunkra Isten akarata. Azonban nemcsak bűneinket láttuk meg ebben a világosságban, hanem egy merőben új élet lehetőségeit is.

Február 14. csütörtök Jn 16,1-22

„...a ti szomorúságotok örömmé fordul...” 16,20.

Egyetlen ember élete sem telik állandó örömben. Sírva érkezünk a földi pályára, és azután is végigkísér a szomorúság egész utunkon. Bár időnként öröme is érnek bennünket, s ilyenkor néhány órára megfeledekezünk gondjainkról, majd kezdődik minden előlről. Itt azonban Jézus nem az emberi természet ismert kedélyhullámzásairól beszél. A hívő ember bánata az elveszett világ feletti szomorúság, öröme az Isten angyalainak öröme, melyet a megtérő bűnös miatt éreznek. Bánatuk az Úrtól való átmeneti elszakíttottság, örömük az újraegyesülés boldog ígérete.

Február 15. péntek Jn 16,23-33

„... amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevében, megadja néktek” 16,23.

Érdeemes lenne listát készíteni Isten felé küldött kéréseinkről. Bizony túltengene bennünk a „pogány” típusú óhaj, a mindennapi élet, a „földi” dolgok miatti aggodalmaskodás. A Jézus nevé-

ben való kérés lehetősége nem jelenti, hogy most már magasabbra emelhetjük a tekintetünket, és még súlyosabb elvárásokat támaszthatunk. „Jézus nevében” kérni azt jelenti: olyasmit várok, amivel az Úr szokott előállni. Ő az Atya akaratának diadalát kérte, bocsánatot tudatlan ellenségei számára, vagy Vigasztalót maga helyett tanítványai bátorítására. Fogtok-e ilyeneket kérni tőle? Bizony el nem utasít, hanem megadja szívünk kéréseit.

Február 16. szombat Jn 17,1-13

„...egyek legyenek, mint mi!” 17,11.

Hallatlan elvárás! Jézus azért imádkozik, hogy tanítványai között legyen olyan szoros a kapcsolat, mint közte és mennyei Atyja között. Mi pedig megelégednénk egymás elszenvetésével, az egy nemzet, egy kultúra, egy vallás adta kötelező szolidaritással. De olyan hamar feladjuk az egység iránti igényünket. Főleg, ha a dolog nemcsak a másikon múlik, hanem a mi közeledésünkön is. Tégy valóságos erőfeszítéseket! A szeretet odaadásával és állhatatosságával. Ebben is Mestered a példa, aki „letette” életét az Atya kezébe.

Február 17. vasárnap Jn 17,14-26

„Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra...” 17,18.

Mai összehasonlításunk alapja az előző szakaszhoz hasonló: Ahogy az Atya szerette a Fiát, úgy szereti ő is az övéit. Amilyen az egység Atya és Fiú között, olyan szoros legyen a kapcsolat a tanítványok közösségében is. És tovább: ahogy az Atya küldte a világra a Fiút - mert ott sötétség volt, halál árnyéka, reménytelenség -, úgy van szükség ma is - és míg a világ világ - olyanokra, akik készek mindent odaadni, hogy lelkeket nyerjenek meg az üdvösség számára.

Február 18. hétfő Jn 18,1-11

„...ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el...” 18,8.

Jézus többször beszél arról, hogy a tanítvány osztozik Mestere sorsában, s hogy ez a „hivatás” bizonyos evilági kockázattal jár. De az Úr soha *nem ránt magával*. Nincs felesleges kockázatvállalás, nem küld úgy értelmetlen tűzbe, mint sokszor a hadvezérek katonáikat. Ahogy nem a nyáj védelmezi pásztorát és adja életét érte, hanem fordítva: a Jó Pásztor teszi ezt a juhokért, úgy még ma is megtapasztalhatóan jelen van az Úr, és védelmezi övéit. Ha lelkek vezetése biza-

tott rád, légy hasonlóan könyörületes és figyelmes!

Február 19. kedd **Jn 18,12-27**

„Péter... kívül állt az ajtónál” 18,16.

Jelentéktelennek tűnő történeti részlet. A szétzaladó tanítványok némelyike, így Péter és János csendben visszaszivárogo, hogy lássa, mi történik a Mesterrel. Péter se bent, se kint. Ha mégis valamelyik oldalon, akkor afféle „kívülálló”. Hányan tettetik magukat semlegesnek, amikor Urukot vagy az ő országát, igazságát támadás éri! Ma is, milyen kevesen ismerik fel a méltatlanul megbántottakban a földi ítélőszék elé vont, mindenkor köztünk lévő Megváltót! Ne támaszd az ajtófélfát mindig távozásra készen. Valld meg, hogy kinek az oldalán állsz!

Február 20. szerda **Jn 18,28-40**

„... azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról” 18, 37.

Egyik állandó foglalatosságunk, hogy keressük életünk értelmét. Miért is születtünk, mi a dolgunk, mi végre vagyunk ezen a világon? Jézus erre vonatkozó kijelentése számunkra is eligazítás. Mi más lenne sorsunk értelme, mint bizonyosságot tenni az igazságról, megvallani, képviselni, kockázatot vállalni, s ha kell, szenvedni érte. Mert érdemes. Mert megismerni az igazságot, az az örök élet!

Február 21. csütörtök **Jn 19,1-15**

„... igyekezett Pilátus őt szabadon bocsátani...” 19,12.

Szívesebben olvasnánk így a tudósítást (még ha tudjuk is, hogy akkor megváltásunk másképp alakul), hogy a törvénytisztelő és elégséges hivatali valamint végrehajtói hatalommal rendelkező kormányzó átlátva a vád képtelenségét és megalapozatlanságát, szabadon bocsátotta a vádlottat (ráadásul esetleg kárpótolta az elszenvetett bántásokért). De Pilátus csak igyekezett szabadon bocsátani őt. Talán lázasan igyekezett. Vajon ehelyett miért nem tette meg? Telve vagyunk jó szándékkal és igyekezettel. De mikor lesz mindebből valóságos és elvárható tett?

Február 22. péntek **Jn 19,16-30**

„Szomjazom” 19,28.

Jézus „hét szava” vagy megszólalása meghihlette a nagy (zene)költőket is. Talán akkor nyertünk

ezekből az utolsó kijelentésekből legtöbbet, ha egyszerűen azt a jelentésüket ragadjuk meg, mely az adott pillanatot fejezte ki. Az adott pillanatban olyan gyöttrő mértékben jelent meg a szomjúság az elítélt fizikai fájdalmai között, hogy nem gondolkodott így: valahogy fegyelmetten ki kell bírnom az „elvégeztetett” hamarosan bekövetkező pillanatáig. Most szólok, hátha meghallja valaki. Be mered-e vallani gyengeségedet, hogy érző, hús-vér ember vagy? Mersz-e kérni, ha csakugyan szükségben vagy, még annak a kockázatával is, hogy elutasítanak?

Február 23. szombat **Jn 19,31-42**

„Vették azért a Jézus testét...” 19,42.

A politikai elítélteket és bűnözőket gyakran megfosztják a méltó végtisztesség lehetőségétől. De két bátor férfi most, miután a helytartótól elkérték a testet, elvégezték mindent úgy, ahogy a „zsidóknál szokás temetni”. Az pedig körültekintő, költséges eljárást jelentett. Nikodémus egyenesen úgy jön, mint hajdan a napkeleti bölcsek a mirhával. A „Jézus teste” az egyház is. Néha nagyon is halott, sőt egyesek a latrok szégyenletes kimúlását látják benne. Jó, ha vannak olyanok, akik ilyenkor is tudják, hogy mi a kötelességük, és mire indíthatja őket becsületük és szeretetük.

Február 24. vasárnap **Jn 20,1-18**

„Együtt futottak...” 20,4.

Ez az evangélium egyik legmozgalmasabb fejezete. Talán a mozgás és zaklatottság kifejezéseivel, a fel-felvillanó részletek, benyomások összeillesztésével érzékelhető, milyen is az, amikor az ember a mulandóság és örökkévalóság határán mozog. A tanítványok és az asszonyok „futásában” a Jézus iránti valóságos szeretet és a vele való elszakíthatatlan közösség sóvárgása is jól érzékelhető. Egyesek a bánat, keserűség, csalódás idején igyekeznek teljesen visszavonulni. Kizökkenhetetlenül befelé fordulnak, és úgy érzik, majd ha elmúlik a mély vereségérzet, talán újra foglalkoznak a kérdéssel. Viszont amikor a lélek sebzett, az értelem összezavarodik, a hit megbicsaklik, a lábak azért még működőképesek maradnak. Mozdulj meg hát, hogy a vigasztalást és a reménységet újra megtalálhasd!

Február 25. hétfő **Jn 20,19-25**

„Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátanak azoknak...” 20,23.

Hallani véljük a hittudósok kérdését: ki bocsáthatja meg a bűnt, s a választ mellyel egyetértünk: egyedül Isten. Mi lemondhatunk a bosszúról, áldhatjuk azokat, akik bennünket átkoznak, és imádkozhatunk azokért, akik kergetnek bennünket. De a megtörtént vétek semmissé nyilvánítása az igaz Bíró illetékességi körébe tartozik. Ugyanakkor Jézus azt érzékelteti, hogy aki Isten Szentlelke által vezérelt, újjászületett ember lesz, az a mennyei Atya oldalára áll abban a tekintetben is, hogy mindig a kegyelemnek, a megbocsátásnak, az elengedésnek a híve marad. Ha dönthet ítélet és irgalom között, mindig az utóbbit választja, együttműködve az öröktől fogva mindörökké irgalmas és nagykegyelmű Istennel.

Február 26. kedd **Jn 20,26-30**
„...boldogok, akik nem látnak és hisznek”
20,29.

Valljuk meg, általában korán elveszítjük gyermeki bizalmunkat. Ez részben helyes viszonyulás a meglehetősen veszélyes világhoz, melyben nélkülözhetetlen az óvatosság és a figyelem. Többek között ilyen megfontolásból kaptuk érzékszerveinket, a látást, sőt az előrelátás képességét is. Viszont van, aki a szemének sem hisz, és bőven akadnak olyanok is, akik nem tudják használni a hit adományát, ha nincs más érzékszervükkel letapogatható bizonyítékuk. Jézus nem azt állítja, hogy a megtapasztalás iránti igény bűn volna. Csak arra hívja fel a figyelmet, hogy a mindig bizalmatlan és ezért szorongó, nem ritkán rettegő ember boldogtalan marad. A boldogságba belefér a kockázatvállalás és a csalódás is. Boldog, aki a bizonyítékok biztonsági rendszere nélkül is bele meri vetni magát a hit végtelen mélységeibe.

Február 27. szerda **Jn 21,1-14**
„Mikor... immár reggeledett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem ismerték meg...” 21,4.

Az evangélium egyáltalán nem állítja, hogy a kortársak és közvetlen szemtanúk, a tanítványok mindig mindent értettek, sőt jól értettek volna. Többször előfordult az is, hogy a jelenlévő, valóságos Jézust képtelenek voltak azonosítani, és ez nem csupán húsvét után jellemezte őket. Valahogy ebben is társaink, akik a korábbi megtapasztalások ellenére sem tudjuk rendíthetetlenül megtartani azt a közösséget, amely legemelkedettebb pillanatainkban betölt, és szinte kézzel

foghatóvá teszi az Úrral való kapcsolatot. Ígéretéhez híven Jézus minden napon velünk van. Ott áll életünk zaklatott eseményeinek partjain; mindennapunk reggeli világossága másként mutathatja ugyan az arcát, de aki nyitott és megszólítható, annak mindenkor közössége lesz vele.

Február 28. csütörtök **Jn 20,15-23**
„...mi közöd hozzá? Te kövess engem!” 20,22.

Bizony örök kísértésünk mások helyzetéből megítélni saját értékeinket és kapcsolatainkat: mennyi áldást, segítséget, odafigyelést, elismerést kap a másik. Ha engem látszólag kevésbé méltányolnak, bizonyára kisebb a megbecsültségem, s ezen csak úgy segíthetek, ha vitatom a másik értékeit. Azt mondják, a versenyekben is az győz, aki nem a másik teljesítményét mérlegeli, hanem saját céljára függeszti tekintetét, és minden erejével annak elérésén fáradozik. A te utadat, a neked adott feladatban való sikert és győzelmet senki nem veszélyeztetheti.

Február 29. péntek **Jn 20,31-21,24-25**
„Ezek pedig azért írártak meg, hogy...életetek legyen az ő nevében” 20,31.

Irodalmi szempontból lehetnek forrástani vagy stílusbeli kritikáink, észrevételeink, de az igazi nagy kérdés az, hogy feltámadtunk-e a világ szerrint való szomorúság és múlandóság halálából a Krisztus által hozott új élet reménységére. A kérdés ilyen egyszerű: bizonyosságunk van-e arról, hogy örök életünk van. Ha igen, akkor a „mű”, amit a Szentlélek indíttatására a hűséges tanítvány alkotott, elérte célját. Akarod-e az örök életet? Ha igen, az erre való hívást halld meg, és keresd Isten Igéjében, az evangéliumban!
-ig-

HÍREK, IMATÁRGYAK

Újra szomorúság érte nyíregyházi gyülekezetünket. Múlt év végén Urunk hazahívta Barzó Józsefné, született Harman Ilona testvérünket, aki hosszú betegsége ellenére Urunk erejébe kapaszkodva igyekezett családjá körében mindvégig hűséggel betölteni Krisztustól kapott szolgálatát. Hálás a szívünk mindazért, amit Urunktól testvérünkön keresztül kaptunk. A család és a gyülekezet január 4-én Iványi Tibor és Jónás Miklós lelkészek szolgálatával búcsúzott az elhunyttól az Örökkévalóságban való boldog találkozás reményében.

*

A Wesley János Óvoda, Általános Iskola és Szakiskola Oltalom tagozatán tanuló hajléktalanok közül sikeres vizsga után heten vehették át bizonyítványukat, miután a kerettanterv követelményeinek megfeleltek. Az eseményre 2007. december 13-án, csütörtökön 11 órai kezdettel került sor, ünnepélyes keretek között, a sajtó jelenlétében.

A hajléktalanná válás egyik, jellemzően alapvető oka a megfelelő iskolázottság hiánya. A társadalmi és munkaerő-piaci integrációhoz ennek pótlásával lehet jelentősebb eredményeket elérni. Ennek érdekében indítottuk be a 2007/2008-as tanévben speciális képzésünket, ahol hajléktalan embertársaink általános iskolai tanulmányaikat szakmatanulással párhuzamosan folytathatják. A képzést vállalkók összesen 17 szakma közül választhatnak. Az évfolyamon 41 diák tanul.

*

Szili Katalin, az Országgyűlés elnöke karácsonykor ismét ajándékkal látogatta meg a Fűtött Utca hajléktalanjait. Az ünnepély légkörét Balatoni Péter zongoraművész játéka is gazdagította. Ebédet a Kulacs Étterem nagylelkű felajánlásából tudtunk biztosítani az egybegyűlteknél.

*

Minden kedves névtelenül vagy névvel adakozó Barátunknak és Testvérünknek köszönjük ezúton is a felhívásunkra válaszul küldött támogatást, és az Úr gazdag áldását kívánjuk életükre!

TARTALOM

Ki vagyok?	1
Ember, de jó neked!	2
A kételkedő megtanul imádkozni	3
Szabadulás a hűtőszekrényből	3
Isten szántóvetői (Willy Mast)	4
Csak a többiek ne lennének!	6
Az életúton való kellemes közösség	6
Semmi úton ... (Dietrich Bonhoeffer)	6
Isten szeretete meggyógyítja a lelki sérülést	6
Valami bennünk igazság után kiált (W. Booth)	7
Még egy perc	
Hírek, imatárgyak	
Tartalom	

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (1) 210-5400/220

ISSN 1216 7223

Az eddig (külföldről és belföldről) érkező adományok segítségével 30 pár csizmát és 30 pár papucsot tudtunk decemberben átadni a gemzsei Wesley János Óvoda kis látogatóinak. Továbbra is várjuk a nagylelkű támogatást egyházunk (Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség) bankszámlájára, melynek száma: 11708001-205203780 (OTP Bank Rt.). A közlemény rovatba kérjük írják oda: „Gyermekcipők”. Köszönjük.

*

Három francia vendégünk volt Metzből januárban, akiket kifejezetten a MET Fűtött Utca működése érdekelt. Meglepődve tapasztalták (mint általában legtöbb látogatónk), hogy munkánk ennyire szerteágazó és milyen sok embert látunk el. Az ő intézményük egy év alatt fogad annyi személyt, amennyit a miénk egy nap alatt.

*

Január 28-án, hétfőn 19 órakor a békásmegyeri egyházközség Megbékélés Háza Templomában jótékonyági hangversenyt. A parlamenti képviselőkből álló kórus, a Szená-Torok műsorán Szokolay, Halmos, Kodály, Eszterházy, Beethoven és Gounod művek szerepelnek (kórusvezető: Iványi Tamás). Az est teljes (önkéntes alapú) bevételét a hajléktalanok megsegítésére ajánljuk fel. Helyszín: Budapest (Békásmegyer), III. ker., Hadrianus-Királyok útja sarok. (Részletek: www.metegyhaz.hu)

*

Oktatási intézményeinkbe a jelentkezési határidő: február 15. Részleteket a www.wesley.hu honlapon találhatnak.

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.